

Grote belangstelling in een stemmig kader.

Op vrijdag 11 mei werd het Jaarboek 2006 voorgesteld in het Wagehuys van cultuurcentrum Romaanse Poort. Een vluchtige telling leverde een 180-tal aanwezigen op. Daaronder, naast vele LHG-leden en intekenaars op het jaarboek, de schepen van cultuur, Denise Vandevooort, de schepen van monumentenzorg, Dirk Vansina, en de voorzitter van de Leuvense Gidsenbond, Dirk Baro. Met zijn gratis wandelingen maakt de Leuvense Gidsenbond vele Leuvenaars vertrouwd met het boeiende verleden van hun stad. Een initiatief dat het LHG zeer toejuicht. Momenteel geeft de gidsenbond ook wekelijks, op woensdag, toelichting bij de opgravingen op de Sint-Barbarasite.

Eerste gastspreker van de avond was Matthias Meirlaen, auteur van de eerste bijdrage in het nieuwe jaarboek. Die is gewijd aan de Leuvense cultuurpolitiek in de jaren 1830-1872. Uiteraard wist dit onderwerp onze schepen van cultuur zeer te boeien. Terecht, want zoals iemand het op de receptie uitdrukte: "cultuur is wat er overblijft van de geschiedenis". Matthias Meirlaen is als doctoraatsbursaal verbonden aan de Onderzoekseenheid Cultuurgeschiedenis vanaf 1750 van de Katholieke Universiteit Leuven. Daar bereidt hij een proefschrift voor over de verhouding tussen de verschillende soorten geschiedenis die in het negentiende-eeuwse geschiedenis-onderwijs in België aan bod kwamen.

Dat niet enkel academici maar ook gedreven amateurs grondig historisch onderzoek verrichten, bewees Leo Galicia eens te meer met zijn bijdrage over de heren van Heverlee. Mooi om te zien hoe "een manneke van bijna tachtig jaar" – zoals hij wilde voorgesteld worden – daar de eeuwige jeugd stond uit te stralen.

Eregaste van de avond was – hoewel zij dat niet vermoedde – Suzanne van Aerschot. Zij werd gehuldigd voor haar jarenlange inzet in de monumentenzorg en ontving de eerste 'LHG-prijs'. Deze prijs is een blijk van erkenning en waardering die het LHG uitreikt aan personen die zich voor de doelstellingen van het LHG bijzonder verdienstelijk gemaakt

hebben. Suzanne van Aerschot vertelde hoe het Groot Begijnhof van Leuven samen met 12 andere Vlaamse begijnhoven – mede door haar inzet – het statuut van Unesco-werelderfgoed kreeg. Zij wees ook op de verantwoordelijkheid van de burger om zich blijvend om het erfgoed in zijn omgeving te bekommeren. Zeker ook een interessant thema voor onze schepen van monumentenzorg, die zij eraan herinnerde dat aan dat andere Leuvense werelderfgoed, het belfort (beter bekend als de westbouw van de Sint-Pieterskerk), de Unesco-plaat na de restauratiewerken niet werd teruggehangen als aanduiding van werelderfgoed.

Ook een woordje van voorzitter Paul Reekmans mocht uiteraard niet ontbreken. Hij sprak zijn tevredenheid uit over het feit dat op deze avond naast de grijze eminenties ook jonge stemmen te horen waren. Tevens drukte hij zijn bezorgdheid uit over de ingrijpende veranderingen die onze stadskern momenteel ondergaat. Stadsvernieuwing is nodig. Zeer wenselijk zelfs. Maar ze dient met de nodige omzichtigheid te gebeuren. Een weloverwogen integratie van waardevol bouwkundig erfgoed en historische structuren in stadsvernieuwingprojecten kan voor deze slechts een meerwaarde betekenen.

De avond werd muzikaal opgeluisterd door het jonge vocaal ensemble Encantar. Met een programma van profane en religieuze liederen uit late Middeleeuwen en Renaissance gaven zij tegelijkertijd cachet en een frisse toets aan de academische zitting. 'Encantar' is Spaans voor 'betoveren'. Met hun mooie stemmen weefden de vier jonge vrouwen een web van betovering, waarin de toehoorders zich maar al te graag lieten verstrikken. Encantar brengt oude muziek tot leven, laat de noten uit stoffige handschriften tintelen. Op die manier doen zij wat het LHG ook wil doen: tonen dat oude dingen geen levenloze materie zijn. Dat geschiedenis kleur en pit kan geven aan ons leven van vandaag.

De avond werd afgesloten met de uitdeling van de jaarboeken en een zeer gesmaakte receptie in het stemmige kader van de historische 'roze zaal'.